

POCHWALNY (3) *ai*

o *jasne*; -a- (2), -ã- (1) *GliczKsiąż* (2:1).

sg m [*N* pochwałny.] ◊ *G* pochwaln(e)go (1). ◊ *f N* pochwałnã (1). ◊ *n A* pochwaln(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (dwa z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Godny pochwały, chwalebny, chlubny (3) : Yedno to teraz/ gdićby to rzecz byłá pochwalna miłośnice chowác/ á s nimi dla płodu obcowác/ thedyćby był nigdy pan Bog człowieká Adámá z Yewą małżeńftwem nye zwyżazał. *GliczKsiąż* B7, E4v; [*pochwalny/ Laudabilis. Volck Rrr2*].

Szereg: »słuszny a pochwalny« (1): Należy tedy ná tym bárzo/ áby oycowye prágnąc dzyathek/ w małżeńftwo flulfne á pochwałne wstępowali/ dawáyac wtem myeyfce woley Bożey/ według ktorey małżeńftwá fy e poczęły *GliczKsiąż* B6v.

Synonimy: chwalebny, godny.

TG, MP